

Ročník 30

Číslo 4

20. 4. 2025

**Je jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi:
člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny...
(1 Tim 2, 5n)**

Drazí přátelé,

vstoupili jsme do nejradostnějšího období života církve, které je proniknuto novostí života. Všechno to umocňuje příroda, která se oděla do šatu květů a barev. Na každém kroku cítíme tu sílu Boží tvořivosti a velikosti. Jistě i tento romantický podtext patří k slavení Velikonoc. Byl by však problém zůstat jenom u něho. Podstatou těchto dnů je totiž údiv nad něčím, co je těžko pochopit lidskými smysly, a to je Kristus a jeho poselství nového života. On vstal - tato kratičká věta zaznívá napříč velikonočním evangeliem nespočetněkrát. Je v ní ukryto nadšení, naděje, a také údiv nad Boží velikostí. Známé jsou nám všechny velikonoční události, také jednotlivá setkání živého Krista s mnohými osobami. Co to však může dát mně, člověku dnešní doby? Když tak porovnávám Vánoce a Velikonoce, je tu zásadní rozdíl. To maličké betlémské Děťátko oslovuje snad každého člověka, zachycuje i ty hledající a pochybující. To nějak tak patří do koloritu prožívání krásy tohoto svátku. Ale když jde o zmrtvýchvstání, tu nastává problém. Je to něco podobného, jako když Pavel řeční před filozofy v Aténách, a všechno se zdá být nadějně až do momentu, kdy toho neznámého Boha pojmenuje Ježíš a žádá víru v jeho vzkříšení. Tehdy dostává odpověď: „Vyslechneme si tě jindy.“ Drazí moji, tyto dny se dají pochopit a prožít jenom s vírou, a ta je veliký dar.

Máme k tomu krásné svědectví svatého Vojtěcha, kterého svátek se letos prolíná s Velikonocemi. Jeho život je založen na důvěře a síle, která vychází z Krista, který je základem jeho služby. Vojtěch nejenom důvěřuje jeho milosti, ale především se mu připodobňuje v službě

až po prolití krve. Sílu k mučednictví může dát jenom pevné přesvědčení, že s Kristem umřu, abych s ním povstal k novému životu. Od nás nikdo nežádá prolití krve, žijeme zatím ve svobodné společnosti. No spíš na nás doléhají výzvy každého dne, které si žádají mnohé oběti. Tu se mi víra stává silou a oporou. Víím, že se o Ježíše mohu opřít, a víím také, že kříž není konečná, ale je prostředkem k pochopení síly vycházející z velikonočního rána.

Velikonoce mají velké množství symbolů, a pro mě takovým základním je voda. Když dnes vědci hledají známky života ve vesmíru, základním předpokladem je, zdali daná planeta nebo měsíc má tekutou vodu. Kde je voda, tam je možný život. V mém rodišti bylo a je zvykem na velikonoční pondělí polévat ženy vodou. Je tu silně zastoupená symbolika křtu, vycházející ze křtu dospělých na Bílou sobotu. Jsme zváni tento symbol nejenom vnést do svého života, ale také naplno si ho uvědomit. Jsem obmyt vodou z otevřeného Srdce Ježíše, abych žil nejenom tělesný život, ale především aby rostl můj duch, který přesahuje moje fyzické limity a utváří ze mě

milované Boží dítě.

Chtěl bych vám všem popřát požehnané velikonoční svátky. Také bych chtěl vám všem poděkovat za vaši přízeň a mnohé dary, které jsem dostal u příležitosti mých narozenin. Mnozí jste mi přáli a nevím, zdali jsem měl dost času a sil na úsměv a milé slovo pro každého. Moc si toho vážím, a především ze srdce děkuji. Ať vám je má modlitba odměnou. Pokaždé vás zahrnuji do oběti mše svaté. Bůh vám všem žehnej. Moc si vážím vaší lásky a pozornosti.

o. Marian

www.faslavicin.cz

50 let od narození našeho otce Mons. Mariana Deje

V minulém čísle Pastýře jsme vzpomínali 100-té výročí od narození našeho bývalého duchovního otce P. Bohumíra Zapletala. Na den přesně, jen o 50 let později spatřil světlo světa náš nynější duchovní otec Mons. Marian Deje... Je vskutku Božím řízením (někdo tomu říká náhoda), že zrovna otec Marian je nástupcem (ne zrovna v přímé linii) otce Bohumíra... V mnohém jsou si totiž ti dva podobní...

Milý otče Mariane,
chceme s Vámi oslavit dar života... Dar Vašeho života... a chceme spolu s Vámi za tento dar děkovat... Známe Vás od roku 2016, kdy jste přišel sloužit do naší farnosti. Když jsme se dívali na fotky z Vašeho jáhenského a kněžského svěcení, ani jsme Vás skoro nepoznali, protože jste byl štíhlý, vlasatý a obrylený... a mladý a... krásný... No teď jste, pravda, "už jen" krásný, jak se to s oblibou říká... Ale to už tak s přibývajícímí roky a těmi pěti křížky na krku prostě je... A já vím, o čem mluvím... Když jste k nám do farnosti přišel, už jste neměl ani vlasy, ani brýle (ty kontaktní čočky jsou skvělá věc)... a ani... no však víte...ale možná jste měl nějaké vize a předsevzetí, jak nás všechny obrátíte k obrazu svému... My jsme s Vámi měli možnost prožít jen několik let, ale věřte, že to byly roky hutné a hektické. Když jste k nám přišel, naprosto jsme netušili, jaké dobrodružství nás čeká. Dnes už to tak trochu víme, co můžeme a co se od nás očekává a Vy jste asi taky přišel na to, co z nás můžete vytřískat. Někdy doslova a do písmene. Vaším příchodem k nám nastaly pro mnohé velké změny. Ti, co dříve v kostele při kázání spali, už dnes jistě nespí, i přes snahu některých točit v sakristii kolečkem VOLUME na nulu. Ti, co byli hlší, slyší, což znamená, že máte dar uzdravovat hluché. Ale naopak, někteří slyšící jsou dnes raději hluchými, aby náhodou nemuseli odpovídat na volání po nějaké službě ve farnosti. A Vy opravdu umíte burcovat a zaměstnávat. Květinami od jara do podzimu ověncenou faru, v zimě se svítícím, dříve tolik lidí dráždicím, sobem, dnes hezkým andělem, nám "závidí" farníci nejenom z okolních farností. A to, že jsou občas na farním dvoře k vidění kromě Vašeho psa například i velbloudi, ovce, holoubci taky jistě v okolních farnostech není. Otec Bohumír vždycky říkal, že fara je hostinec u dobrého pastýře a má být otevřena všem, a to i za Vašeho působení dnes fara určitě je. Děkuje Vám za všechny mše svaté, které jste u nás sloužil. V některých částech naší země, a to pro zoufalý nedostatek kněží, se slouží nedělní mše třeba jen jedenkrát za měsíc, zbylé neděle je bohoslužba slova. Takže když my máme možnost jít na mši svatou každý den, považujeme to dnes už skoro za zázrak. To, že se slouží každý měsíc mše svaté i v kaplích, které patří naší farnosti, je velká věc. Děkuje za nespočet svátostí, které jste udělil. Děkuje za všechny děti, kterým se věnujete na nedělních mších svatých a v náboženství, za mše svaté pro mladé biřmovance, za jejich přípravu na biřmování. Děkuje za Vaši podporu a mše svaté při chválách, za fatimské pobožnosti. Děkuje za Vaši iniciativu při obnově interiéru i exteriéru kostela. A za mnoho dalšího, čím u nás ve farnosti sloužíte.

A tak Vám, otče Mariane,
ze srdce přejeme a u Pána vyprošujeme k Vašemu hezkému životnímu jubileu, aby Vám Pán žehnal i v dalších letech Vašeho života. Vyprošujeme i stálou ochranu Panny Marie a přímlyvu Vašich svatých patronů. Chceme spolu s Vámi děkovat za dar Vašeho života a jsme rádi, že ho můžeme slavit s Vámi právě u nás ve Slavčíně. Ať se Vám daří a je Vám u nás dobře. My jsme sice někdy tvrdohlaví Valaši, ale s dobrým srdcem...

**Máme Vás rádi...
A jak jsme zpívali se scholami:
Pan farář má padesátiny,
my máme přání jediný – štěstí, zdraví a požehnání!!!**

text Jana Adámková, foto Josef Flores

Svět si vás nakonec bude pamatovat pouze podle toho, jak jste ovlivnili ostatní.

Otec Marian

Několik slov o sobě:

Narodil jsem se 10. 4. 1975 v Čadci. Mám dva bratry a ségru a já jsem druhý v pořadí. Vyrůstal jsem na dědině, na pohraničí mezi Slezskem a Polskem. Moje dětství bylo úplně normální, tradiční katolická rodina. Ze základky jsem nastoupil na zemědělskou, protože o gympl jsem se v těch časech ani nepokoušel, nedostal bych dobrý kádrový posudek. Mezitím přišel rok 1989 a věci se změnily. Tak jsem po skončení střední školy nastoupil na teologii a vstoupil do kněžského semináře v Nitře. V roce 1999 jsem byl svěcen na kněze a nastoupil jako kaplan do Povážské Bystrice, kde jsem pobyl dva roky, potom jsem byl kaplanem ve farnosti Horné Vestenice a dělal jsem zároveň v rádiu Lumen. V roce 2003 jsem odešel působit do Vojvodiny v Srbsku, a tam jsem byl farářem a děkanem. Také jsem dělal církevního soudce a v rádiu Marija. Od roku 2016 jsem farářem ve Slavičíně.

Byl jste ministrantem? Bylo pro Vás těžké rozhodnout se pro kněžské povolání a vzdát se řady věcí, kterých si Vaši kamarádi mohli užívat?

Možná někdo očekává, že jsem ministroval od malého kluka, ale to tak není. Začal jsem ministrovat od 16 let, a to tak, že mě tam dotáhl jeden můj kamarád. Samozřejmě ta služba mě chytla za srdce. Běžně jsem v neděli byl na mších celé dopoledne, ale jelikož bydlím od kostela 8 km, tak mi paní kostelnice nosila sváču, abych tam neomdlel hladý. Co se týče povolání ke kněžství, to u mě byl spíš vnitřní boj. V době po revoluci jsme tolik těch možností zas neměli. Dnes je pro mladé těch nabídek nesmírné množství. Pro nás tehdy byl západ finančně nedostupný, uměli jsme jenom rusky a globalizace nebyla tak velká jako dnes. K tomu ještě povolání kněze bylo atraktivní a neslo v sobě nádech vznešenosti. Dnes se mnohé skandály a problémy podepsaly pod to, že kněz už není vnímán jako nějaká garance jistoty a přímé cesty. Bylo pro mě rozhodně jednodušší se rozhodnout tehdy, jako kdyby to bylo teď.

Co považujete v práci kněze za nejdůležitější, co za nejtěžší a co Vám přináší největší radost?

Určitě to nejdůležitější je sakrální pastorece. To znamená sloužení mši svatých a udělování svátostí. To je přece podstata kněžského života a jeho základní úloha. Kněz je tu pro lidi, a proto by měl s nimi sdílet situace jejich života. Potkávat se s lidmi a neuzavírat se. I když někdy je to docela náročné a vyčerpávající. Nejtěžší pro mě osobně je učit náboženství, protože dnes obecně učit ve škole je hrdinství. Dost mě to vyčerpává a zaujmout děcka a udržet si alespoň nějakou disciplínu, to je hodně těžký úkol. Paradoxně největší radost mám z práce s dětmi v kostele, mám rád dětské mše a jejich spontánnost, i když někdy mě umí svou upřímností děti vyvést z míry. Tam se ale dosahují nejlepší výsledky. Také mě těší příprava dospělých na křest. Dobrodružství víry u lidí, kteří ji najdou v dospělosti, je fascinující. To hodně obohacuje.

Jste velmi často v kontaktu s lidmi. Obrací se na Vás (mimo věci náboženské) třeba i s žádostí o pomoc či radu při řešení jejich osobních nebo rodinných problémů?

Ano, dost často přicházejí lidé v různých krizích života. Zvláště jsou to rodinné problémy a podobně. Snažíme se společně nacházet nějaké cesty a možná řešení. Dnes je hodně lidí, kteří jsou ztraceni sami v sobě a někdy potřebují jenom prostě vyslechnout. Nemají komu říci své problémy a je jim líp, když se z toho vypovídají.

S Vaším hlasem si určitě rád zazpíváte. Co nejraději?

Ano, zpívám moc rád. Dokonce já nikdy nesloužím recitované

mše. Mám rád asi všechny žánry, a taky si zazpívám všechno, hlavně když mě nikdo neslyší. Samozřejmě miluji folklór a párkrát jsem si zazpíval se "Slavičinskými cérkami". Naše valašské písničky jsou nádherné. Tak když prostě mám chuť, tak békám...

K životu patří i humor, koníčky a podobně. Řeknete nám nějaký oblíbený vtip či historku a prozradíte nám něco o svých zálibách?

Mám rád smích a humor vůbec. Ví se o mě, že říkám vždycky v neděli nějaký vtip a někdy mám pocit, že to si jediné lidé pamatují. Třeba takový nejúspěšnější byl, jak vnučka podala dědovi, vdovci, inzerát na seznamku. Odpověděla jedna paní, a tak šel děda na rande. Když se vrátil domů, vnučka netrpělivě čeká a ptá se: "Dědo, tak jak bylo?" "Toš dobře," odpovídá děda, "já se usmál, ona se usmála, a potom jsme dvě hodiny hledali zuby v trávě." Ono je v tom poučení, protože vtip má mít i nějaké poselství... Záliby? Těch mám hromadu. Rád dělám na zahradě, to je ještě pozůstatek střední školy, ale hlavně mě to baví, tak si pěstuji různé zeleniny a ovoce, a potom to roznáším po farnosti. Taky rád vařím, když mám čas. Samozřejmě miluji divadlo, ale na to není moc času, ale když mám příležitost, tak rád zajdu. Rád čtu, a nejen odborné knihy, ale také romány a podobně. Věnuji se také psaní a jeho výchově. A když můžu, jdu na cvičák, jsem členem kynologického klubu. Prostě zájmů je hromada, jenom času moc ne.

Vybráno z vánočního rozhovoru pro Naše Valašsko (prosinec 2019)

Kdo miluje, co dělá, nemusí nikdy pracovat.

NENÍ ZDE, BYL VZKŘÍŠEN

Skrze postní dobu jsme dospěli až do Svatého týdne, který začíná Květnou nedělí, den kdy si připomínáme slavný vjezd Ježíše do Jeruzaléma. Zástupy ho vítají jako krále a provolávají mu slávu a on se proti tomu nestaví, nezakazuje to. Ježíš ví, co ho čeká, několikrát o tom mluvil se svými učedníky, ale oni to nechápali, smysl jeho slov jim zůstával skryt. Nemohli pochopit, že by Mesiáš měl trpět, očekávali, že se zjeví jeho sláva a moc. Události, které si připomínáme ve Svatém týdnu, jsou zvěstí o utrpení. Toto utrpení je bolestné, nesnesitelné, ale vede k Životu. Jsou to zkušebnosti, před nimiž se musíme mlčky sklonit. Zdá se vám někdy, že nesete bolest, která se už nedá unést? Mezi bolestí a radostí, mezi nouzí a štěstím ční hluboká propast. Naděje nad ní staví most. Zdá se, že ten most naděje visí ve vzduchu? Nejsou žádné beznadějně situace, jsou jen lidé, kteří jsou bez naděje, tváří v tvář těžké situaci, v níž se nacházejí. Právě velikonoční ráno, velikonoční neděle budí novou naději! Kristova smrt na kříži, o níž rozjímáme ve Svatém týdnu, nám připomíná: „Pamatuj, človče, že jsi prach a v prach se obrátíš.“ Kristovo vzkříšení, které slavíme o Velikonočních, nás ujišťuje: „Pamatuj ale, že nejsi jen prach.“ A to je pravý a podstatný důvod velikonoční radosti!

Protože Boží plán s člověkem je jiný, jak píše apoštol Pavel v listu Římanům: *„Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost; jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“* (Ř 8,3-4).

Evangelista Jan píše: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen“* (Jan 3,16-17). Toto je ta nejdůležitější věc, Bůh pro naši záchranu dává svého jediného Syna, aby zachránil člověka, protože ho nesmírně miluje. Ježíš pro naši záchranu přijímá podobu člověka, stává se jedním z nás. Přijímá za nás trest, a to potupnou smrt na kříži, aby přemohl smrt a vstal z mrtvých. Velikonoční oslavy tvoří jádro našeho křesťanského života. Oslava Velkého pátku bez perspektivy Kristova vzkříšení by nedávala žádný smysl. Smrt nemá být vrcholem Svatého týdne, ale branou k Velké noci prozářené světlem Vzkříšení. Ježíšovo vzkříšení vrhlo úplně jiné světlo na Ježíšův pašijový příběh, ale jen díky němu můžeme všechno chápat jinak: nikoliv jako prohru, ale jako vítězství.

S evangelistou Janem hledíme do prázdného hrobu (Jan 20,1-9). Marie Magdalská vidí odvalený kámen a běží k učedníkům, aby se s nimi o tuto novinu podělila. Petr a „učedník, kterého Ježíš miloval“, spěchají k hrobu, vidí odvalený kámen, prázdný hrob s pruhu plátna – a zase odcházejí. Jen Marie Magdaléna dál zůstává u hrobu, ukazuje svoji bezmeznou oddanost. Náhle slyší známý hlas, otáčí se a vidí muže, ale svého mistra v něm poznává, až ji osloví jménem. Marie chce Ježíše zadržet, nechce ho pustit. Také i my nechceme ztrácet. Vzkříšený Ježíš musí odejít k Otci, aby se mohl vrátit jinak. Nyní bude ve všech, kteří ho následují a spolu tvoří jedno tělo. Ježíšovo vzkříšení neznamená „oživení mrtvol“, není to resuscitace mrtvého Ježíšova těla. Ježíš vstává z mrtvých, ale rány na jeho těle zůstávají. Připomíná nám to, že ukřižování je také historická událost, kterou nelze vymazat. Ježíšovo zmrtvýchvstání je však také událostí víry. Pán tím vkročil do zcela nové dimenze života. Nyní je všude tam, kde jsou jeho učedníci. My všichni, kteří jsme v něho uvěřili, jsme nyní Kristovým tělem a živým chrámem jeho přítomnosti v tomto světě.

V Janově evangeliu Marie Magdaléna znovu běží k učedníkům a zdálky volá: „Viděla jsem Pána!“ Jen ten, kdo sám spatřil nebo zakusil Pána ve svém životě, může pozvat jiné, aby zažili stejnou zkušenost. Spolu s Petrem každý věřící křesťan říká: Jsme svědky Ježíšova kázání a uzdravování, jeho zatčení, kruté smrti, ale také jeho vzkříšení k životu. Jedli jsme s ním po zmrtvýchvstání (srov. Sk 10,37-43). Ano, každá oslava eucharistie přece znamená

jíst a pít se vzkříšeným Ježíšem. Jeho způsob života je pro nás měřítkem, nakolik jsme pravými křesťany. Musíme přilnout k jeho cestě, cestě Pravdy a Života, a to znamená dosáhnout smíření pro sebe, ale také svobodu, spravedlnost a pokoj pro tento svět.

Hlásání evangelia je především svědectví – bez svědectví nelze evangelizovat. Jak o tom mluví náš papež František. Svědectví dosvědčuje osobní setkání s Ježíšem Kristem, v němž se naplnila spása. Neznamená to předávat ideologii nebo nauku o Bohu. Je to předávání Boha, který se ve mně stává životem – toto je svědectví. Svědectví zahrnuje vyznávanou víru, která proměňuje nás a naše vztahy, měřítka a hodnoty. Svědectví nemůže odhlédnout od návaznosti mezi tím, v co věříme, co hlásáme a podle čeho žijeme. Člověk působí důvěryhodně, pokud uvádí v soulad svou víru a život. Pokrytectví je opakem svědectví. Kolikrát jsme zaslechli, že někdo chodí každou neděli na mši, ale pak se chová tak či onak, takže jeho svědectví je záporné.

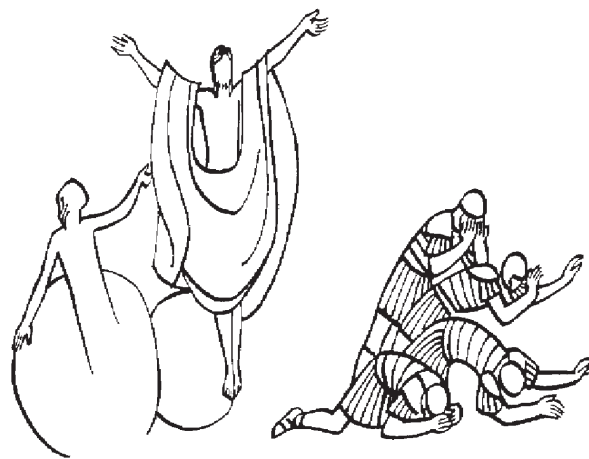
Každý z nás je povolán k tomu, aby zodpověděl tři základní otázky, které vyslovil sv. Pavel VI. ve své exhortaci Evangelii nuntiandi (1975): „Věříte skutečně tomu, co hlásáte? Žijete podle toho, čemu věříte? A kážete opravdu to, co sami prožíváte?“ Jsme zváni, abychom vzali riziko hledání odpovědi, které nás může vyvést z rovnováhy, ale za plné důvěry v Ducha Svatého, který nás podněcuje, abychom ustavičně přesahovali své hranice a meze jakéhokoli druhu. Pavel VI. učí, že horlivost při hlásání evangelia pramení ze srdce naplněného Bohem. Evangelizace, která se sytí modlitbou a především láskou k eucharistii, přispívá k růstu svatosti u lidí, kteří evangelium šíří.

Adresáty evangelizace nejsou jen druzí, kteří nevyznávají naši víru, ale také my sami, věřící v Krista. Denně se máme obracet, přijímat Boží slovo a měnit život. Tak nastává evangelizace srdce. Také církev jako taková, aby vydávala toto svědectví, musí začít s evangelizací sebe sama. Potřebuje neustále naslouchat tomu, v co má věřit, důvodům své naděje a novému přikázání lásky. Církev má postupovat vpřed a ustavičně růst, aby si zachovala mladost. Má být církví, která se setkává se současným světem, buduje bratrské vztahy, pečuje o společný domov, jímž je stvoření. Pročtíme si opakovaně exhortaci Evangelii nuntiandi, toto mistrovské dílo sv. Pavla VI., který nám je zanechal, abychom hlásali evangelium. Tolik papež František.

Vraťme se k Bohu celým srdcem, zvláště v této narušené a rozpolcené době, plné neklidu, války a špatných zpráv. Nezapomeňme, že jediný Bůh zná východisko z každé těžké situace a potřebuje k tomu, aby ho mohl uskutečnit, ty, kteří ho milují a poslouchají jeho slovo. Protože on nás miluje: *„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska; ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“* (1J 4, 9-10).

Přeji všem pozhnanou velikonoční dobu.

L.D.

Peníze nejsou nic víc než nástroj. Může sloužit dobrým věcem, může sloužit špatným věcem nebo může jednoduše ležet ladem.

Definice „NEMOCNICE“ podle papeže Františka

Nemocniční zdi slyšely více vážných modliteb
než mnoho kostelů...

Viděly více upřímných polibků než letiště...

V nemocnici vidíme homofoba zachráněného
homosexuálním lékařem...

Vidíme, jak špičkový doktor zachraňuje život žebrákovi...

Vidíme, jak se Žid stará o rasistu na JIPce...

Tisíce manželů si navzájem odpouštějí
v naději na úplné uzdravení...

Policista a vězeň sdílají stejnou místnost
a mají stejné zacházení...

Bohatého pacienta čeká transplantace jater
s orgánem od chudého dárce...

Právě v těch chvílích, kdy se nemocnice dotýká ran lidí,
se světy protínají s božským účelem.

A v této společnosti osudů si uvědomujeme, že sami nejsme nic.
Skutečná povaha člověka se nejčastěji odhalí až v době bolesti
nebo při reálné hrozbě definitivní ztráty.

Nemocnice je místo, kde si lidé skládají roušky a ukážou,
jací jsou.

Tento život rychle uteče.

Nezačínejte zbytečné hádky. Nestěžujte si pořád.
Nebudte zahořklí.

Nezažívejte neustálé konflikty se svým partnerem –
nakonec jste si ho vybrali pro krásné chvíle, ne ty hořké.

Nerušte svůj spánek kvůli účtům.

Nepřestávejte líbat své milované.

Nebojte se posedlosti perfektně čistým domovem.
Materiální věci si musí zasloužit každý,
nesoustřeďte se na hromadění dědictví.

Nebudte příliš zaneprázdnění dietami – vaše tělo je jen půjčené...

Užijte si ho.

Mějte své psy a kočky blízko. Nenechávejte nádoby
pro zvláštní příležitosti.

Použijte své nové přístroje. Využijte příležitosti,
které vám dnes život nabízí,
protože zítra je možná nebudete mít. Žijte okamžikem!

Nešetřete na svém oblíbeném parfému – použijte ho pro sebe.

Obujte si své oblíbené tenisky, pusťte si svou oblíbenou hudbu.

Proč si nedat pauzu? Proč nezavolat hned teď?
Proč neservírovat teď?

Zavolejte svým přátelům, pozvěte je na kávu.
Proč neodpustit hned?

Stále na něco čekáme – na Vánoce, na pátek, na nový rok,
na peníze, na lásku, na dokonalý okamžik...

Ale dokonalost neexistuje. Lidé se tu neměli naplňovat,
ale učit se.

Proto používejte tuto životní moudrost a jednejte okamžitě.

Respektujte sebe sama, respektujte ostatní.

Následujte svou cestu a nechte ostatní následovat tu svou.

Nekritizujte, nesudte, nepletě se do toho...

Více milovat, více odpouštět, více objímat, žít intenzivněji...

... a zbytek nech v rukou Stvořitele!!!

Papež František

VELIKONOČNÍ MODLITBA

Vzkříšený Pane Ježíši Kriste, daruj mi dnes podíl na svém vzkříšení. Vezmi mě za ruku a vyveď mě z hrobu mého strachu a mé resignace, z hrobu mé temnoty a mého zoufalství. Uvolni pouta, která mě drží v zajetí. Pošli mi svého anděla, aby odvalil kámen, který mě blokuje a který mě chce držet v hrobě. Vyveď mě ven do velikosti a svobody svého vzkříšení. Provázej mě při překračování z tohoto světa do toho tvého. Dej, ať již nyní znovu a znovu překračuji do tvého světa vzkříšení, aby tento svět se svými zákony a nároky neměl nade mnou žádnou moc. Naplň mě svým Duchem, abych se stejně jako tví učedníci stal hodnověrným svědkem tvého vzkříšení v tomto světě, aby i skrze mě mohli být druzí lidé povzbuzeni a napřímeni a povstali s tebou k pravému životu, k životu lásky a svobody. Naplň mě dnes na Velikonoce více svou láskou, která je silnější než smrt, silnější než konflikt, který mě ochromuje, silnější než ztuhnutí, které v sobě cítím, silnější než absence vztahů, pod kterou trpím. Dej, ať na Velikonoce povstanu plný důvěry k životu, který jsi mi zde určil, k věčnému životu, který nemůže být zničen ani smrtí, neboť má již nyní podíl na tvém vzkříšení. Amen.

Anselm Grün Sedm kroků do života

Starým lidem pozdravení – pro ně je to pohlazení

Milé děti, i vy, kteří jste již odrostli základní škole. Možná ani nemáte tušení, kolik radosti a povzbuzení způsobíte starým lidem, když je na ulici pozdravíte. Oni ve svém stáří, kdy jim ubývá pohyblivosti a doléhají na ně těžkosti stáří, cítí se zbytečnými, často i opuštěnými na tomto světě. Zdá se jim, že je nemá už nikdo rád, když už nemohou pracovat a i lehčí práce už jim nejde tak od ruky, všechno se jim zdá nejisté, mlhavé, a pak jako paprsek sluneční jim zazáří vaše pozdravení. Podle okolností, může to být křesťanské pozdravení: Pochválen buď Ježíš Kriste, Chvála Kristu; a nebo to občanské pozdravení: Buďte zdraví, Dobrý den, Dobré ráno. To, kterým se zdravíte mezi sebou – ahoj nebo čau – se již pro staré lidi nehodí. A nedejte se odradit, když vám někdy starší lidé neodpoví. Někteří již málo vidí, nedoslýchají, nebo mají mnoho starostí, jsou do sebe zahleděni a snadno váš pozdrav přehlédnou. Trápí je třeba narušené mezilidské vztahy doma v rodině nebo se sousedy, a proto nevnímají váš pozdrav. Nech vám to nevadí, a až je příště potkáte, pozdravte je hlasitěji a přidejte lehký úsměv. A oni, když to postřehnou, jistě vám radostnou odpověď poděkují. A pak jsou nuceni přemýšlet, jak to, že je zdravíte. Buď vás tomu učí ve škole nebo rodiče doma a nebo, a je to nejkrásnější – zdravíte sami od sebe, protože to vyvěrá z vašeho čistého srdce.

Zdraví vás, děkuje za vaše pozdravy a má pochopení pro vaše těžkosti, které provázejí vaše mládí

jeden z dědů

Skutečně bohatý člověk měří své bohatství přáteli, ne zlatem.

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Ještě na Velký pátek se v kostele ponořujeme do pochmurných postních zpěvů a dva dny na to – o velikonoční neděli – již zpíváme radostné aleluja. Nejedna přemýšlivý člověk si položí otázku, proč jsme byli čtyřicet dní tlačeni k tomu, abychom byli smutní, a teď budeme padesát dní vyzýváni k radosti. Nemíjí to trochu násilně? Proč jsme v liturgii nejdříve tlačeni ke smutku – ač se nám úplně nechce být smutní – a poté jsme vyzýváni k radosti, ačkoliv ani do ní se nám úplně nemusí chtít?

Bůh po nás nechce, abychom byli dobří herci, kteří budou v postu dojemně plakat a o Velikonocích zahrají nádherný úsměv na tváři. Jestli po nás Bůh něco chce, pak je to především pravdivost. Bůh nechce, abychom byli dobří herci, kteří dokonale zahrají to, co se od nich čeká. Bůh po nás chce pravdivost. Abylo by dobré, kdybychom si to často připomínali. Proč jsme tedy v liturgii vedeni nejdříve ke smutku a poté k radosti a přitom to nemá být pouhá "zbožná hra"?

Prožívání smutku i radosti během velikonočních svátků nám má připomenout, že bolest a radost spolu úzce souvisejí. Obojí patří k životu a ani jedno nejde ze života vymazat. A dokonce jsou tyto dvě emoce v životě často propojené. Krásné je to vidět u dětí. Když malé dítě pláče a nám se podaří odvést jeho pozornost, dojde k zajímavé situaci – dítě ještě pláče, ale už se zároveň směje. My dospělí se hodně hlídáme, abychom své emoce nedávali najevo, a tak si něco podobného nedovolíme, ale dětem jde poměrně snadno plakat a smát se najednou.

Domnívám se, že toto je jedno z hlavních témat velikonočních svátků – uvědomit si, že bolest a radost patří k životu, že spolu souvisejí a že jedna bez druhé nemohou existovat.

My bohužel často tyto dvě emoce od sebe oddělujeme. Často se ponořujeme do smutku, jsme skleslí a zubožení. Někdy mám dojem, že je to jakási naše katolická specialita – být dokonale smutní. Vždyť jsme hříšní, slabí, chybující – tak jaképak jásání. Ani se někdy nedivím, že jsou tyto naše postoje v různých filmech parodovány.

Někdy naopak příliš zdůrazňujeme radost: to jsou takové ty jásavé "hurá akce", kde všichni tleskají, usmívají se a jsou veselí, protože "Pán přece vstal z mrtvých, tak aleluja..." A opět se někdy nevěřícím nedivím, že si z těchto našich laciných jásavých postojů dělají vtipy.

Domnívám se, že právě křesťanství znamená umět obě emoce spojit dohromady. Pochopit, že *bolest je cestou k radosti* a že *radost dává sílu unést bolest*. A domnívám se, že právě o Velikonocích můžeme této pravdě plně porozumět. Ježíš zakusil bolest v plné míře, zakusil fyzickou bolest, ale zakusil také opuštěnost a prázdnotu. Zároveň ale Ježíš zakusil, že smrt není konečnou stanicí v životě člověka a že Bůh je silnější než všechno zlo. Ježíš v krátkém čase poznal velkou bolest i velkou radost. Protože ony k sobě zkrátka patří.

Americký básník Robert Bly řekl krásnou myšlenku, která jde v naši úvazu ještě dál: *"To, co je naším největším zraněním, je paradoxně naším největším pokladem. Tam, kde je naše největší bolest, tam se zároveň skrývá náš největší poklad."* Tam, kde jsme zranění, tam, kde jsme slabí, tam jsme ochotni si přiznat, že potřebujeme pomoc. Bolest nás vede k pokoře, že nemáme všechno ve svých rukou. Bolest nás vede k pochopení, že ve světě není všechno ideální a krásné, ale že některé věci jsou zkrátka nedokonalé. I my jsme nedokonalí. A pokud si člověk přizná, že je omezený, zraněný a slabý, tak má šanci otevřít se Boží pomoci a začít ji přijímat. A tak právě bolest a utrpení může vést k hlubšímu kontaktu s Bohem.

Není to ale tak jednoduché. Člověk má tendenci se bolesti vyhýbat – a to je logické. Nechce se nám trpět, nechceme být omezení. Jenže pokud si člověk svá vlastní zranění a omezení nepřizná a dere se za svými nereálnými plány, pak hrozí nebezpečí, že zničí sám sebe i ostatní. Kolik lidí je dnes vystresovaných a zničených z toho, že nedokážou dostát svým nedostižným ideálům. Tito lidé se derou za něčím, co nikdy nemohou získat, a protože se jim to nedaří, utápějí se v různých závislostech – potřebují zatlačit úzkost z vědomí, že nejsou tím, kým by chtěli být. Kdyby se tyto lidé dokázali na sebe podívat pravdivě, přiznat si svá omezení a radovat se z toho, co mají, tak by na světě bylo méně zla vzniklého z alkoholismu, hazardu nebo drog. Zranění – pokud s ním člověk nepracuje – jej může zlikvidovat. Kéž bychom našli více odvahy podívat se na své bolesti, neutíkali od nich a dovolili Bohu, aby je mohl proměnit v naše poklady.

Velikonoční svátky nám ukazují, že bolest a radost patří k sobě. *Bolest je cestou k radosti a radost dává sílu unést bolest*. Chtěl bych

popřát nám všem, aby se nám bolesti, které máme, stávaly "posvátnými ranami", aby nás vedly k větší důvěře v Boha. Přeji nám, aby nás bolest učila pokoře a my se tak dokázali vzdávat toho, co nám neprospívá. Přeji nám, abychom na svém těle dokázali zakoušet tajemství Ježíšovy smrti a vzkříšení.

Pavel Moravec Mozaika

DÍVAT SE NA DRUHÉHO S LÁSKOU

Bůh vidí, co žije za výrazem tváře, za gestem a postojem. Ať jsou ovládány sebesilnější vůlí, ať je jejich hra jakkoli klamná, nebo i když v nich panuje všechna lest přírody: pro Boha jsou otevřeny beze zbytku.

Čas od času udělá někdo něco nesmyslného, nešikovného, neúčelného. Ve skutečnosti měl však úplně jiný úmysl. Jenomže se mu to nepodařilo... A někdo by zase chtěl říci, jak co myslí, ale nenachází k tomu slova... Třetí by chtěl vyjádřit nějaké smýšlení, ale jeho výraz a gesto ho neposlouchají... Což někdy nevíme velmi přesně, co by bylo třeba říci, chceme to říci čistě a upřímně – a zůstaneme němí? Nenajdeme výraz. Stává se dokonce, že něco chceme, a nevíme co. Že cítíme jakési nutkání, že zneklidníme, a přitom nerozumíme sami sobě. Pak oněmíme uvnitř, v daleko větší hloubce, a je nám nejasné jak naše vnitřní vědomí, tak řeč. Mnoho bídy pramení z toho všeho. Odtud se dopouštíme jedni na druhých mnoha křivd. Bůh je však ten, který vidí – vidí a vnímá to, co nenalézá svůj výraz, co nemůže být zřejmé ani samo o sobě.

Chce-li Písmo svaté vyjádřit, že je něco měřeno absolutní mírou pravdy, že je to zevrubně zkoumáno, pak říká, že je to "před Bohem". Stojí to před Božím pohledem, až na dno průzračné, vnímané až po nehlubší ticho ve svém nitru, jež předchází před každým slovem, a odtamtud je to potvrzováno jako to, čím to skutečně chce být. Je velký rozdíl mezi tím, čím "jsou věci před Bohem" a čím "jsou před lidmi" nebo samy před sebou. V tom, že se všechno dění děje před Bohem, koná se ustavičný Boží soud nade vším, co je a co se děje. On vidí všechno, v celku i v jednotlivostech, zvnějšku i uvnitř, v příčině i následku, v počátku i vývoji.

Není to hrozné, být takto viděn? Stát v tomto nemilosrdném jasu? V laboratorích a v nemocnicích jsou místnosti celé bílé, se sporým nábytkem, celé ze skla, silně osvětlené, nesnesitelně jasné; není tam koutek, trocha tmy, kam by se člověk mohl ukrýt. Což jsem před Bohem jako nemocný, vydaný na operačním sále pohledům lékaře? To by bylo úděsné. Ale tak to není. Člověk může být viděn různými způsoby. Vidoucí pohled neodráží jen to, co je, ale působí i na to, na co se dívá. Vidět – to je činnost. Vidění působí, že se něco děje s tím, kdo je viděn. Můžeme se na někoho dívat nevražlivě. Takový pohled uráží. Působí, že se ten druhý zatvrzuje... Můžeme se na druhého dívat se zvědavostí, smyslně nebo se zlobou. Takový pohled zraňuje a narušuje. Nutí k sebeobraně... Můžeme se na druhého dívat s jasnou lhostejností. Takový pohled mrazí, pokořuje, zneuctuje. Můžeme se také na druhého člověka dívat s úctou. A ten tím získává prostor a svobodu sám v sobě... Můžeme se na něj dívat se zalíbením a dobrotou. A on získává odvahu... Můžeme se na druhého dívat s láskou. A v něm se otevírá, co bylo uzavřeno. Jeho síly rostou, přichází sám k sobě.

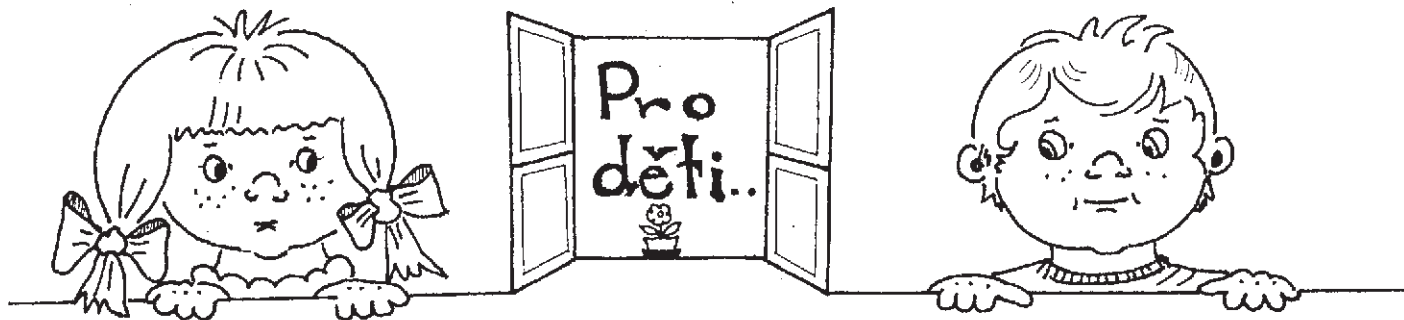
Bůh je ten, který vidí. Ale jeho vidění je láska. Jeho vidění objímá. Pohledem objímá své tvory a povzbuzuje je, protože "nemá v nelásce nic z toho, co stvořil", vždyť už jednou viděl, že "všechno bylo dobré". Vidí jejich možnosti a podle nich je povolává. Vidí zlo a posuzuje ho. Vidí hříchy a soudí je. Jeho rozsudek zasahuje až na dno a nic se před ním nemůže ukrýt. Ale on sám nám řekl, že je ten, který miluje, slitovává se, odpouští, je Vykupitel. To všechno je v jeho pohledu.

Boží láska tvoří a vykupuje. Je to ona, která vyvolává k bytí svět, který nebyl, a která ztracený svět znovu stvořila. Boží pohled není takový, že by našel něco hotového a díval se na to, nýbrž je to sama tvůrčí láska. Je to sama moc, která dává bytí smysl a pozvedá z úpadku.

Bůh vidí – znamená, že obrací svou tvář k člověku; právě tím dává člověku jeho tvář. Jsem sám sebou proto, že ON mě vidí. Duše žije z toho, jak se na ni Bůh s láskou dívá... Je v tom nesmírná hloubka, blažené tajemství. Bůh je ten, který se dívá s láskou. Ten, z jehož pohledu se věci stávají samy sebou... Z něhož jsem i já sám sebou.

Romano Guardini O živém Bohu

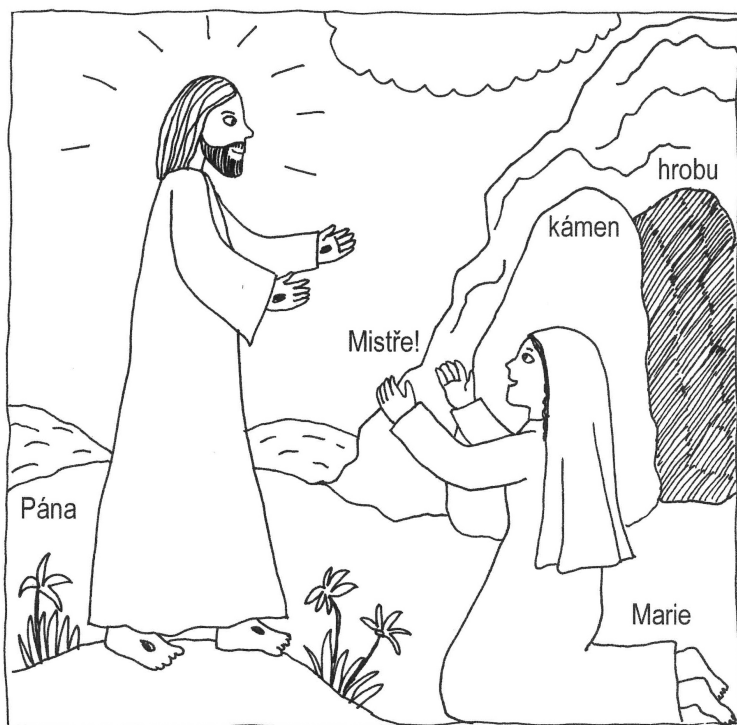
Láska je poklad, který si nelze koupit. Udržet si ho můžeme pouze tehdy, když ho rozdáváme.

O ČEM SNILO JABLKO

„Jsi moc hezká, Charlotto!“ říkala maminka. Ale holčička popuzeně ohrnovala rty: „To není pravda! Lžeš! Jsem tlustá a nikdy ze mě nebude baletka!“ Polepila si pokojík fotkami zpěvaček a tanečnic, které vypadaly jako reklama na hlad ve

VZKŘÍŠENÍ

Ježíšovo mrtvé tělo zabalili do plátna a položili do

Druhý den ráno šla k hrobu Magdalská.

Uviděla, že velký, který zakrýval vchod hrobu je odvalený.

Běžela za Petrem a Janem. Ti přiběhli k hrobu, vstoupili dovnitř, ale uviděli tam ležet jen plátna.

Marie Magdalská stála před hrobem a plakala.

Spatřila Ježíše, ale nepoznala ho.

Ježíš řekl: „Marie!“ a ona zvolala: !

Maria Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem

..... !

(Doplň správná slova z obrázku do textu a obrázek vybarvi!)

www.deti.vira.cz

světě. Maminka si o dceru začala dělat velké starosti.

Jednou večer si sedla k její posteli a vyprávěla jí tento příběh: Bylo jednou jedno strašně nešťastné jablko. Celý den jen vzdychalo: „Ach jo! Už to nevydržím! Co mě to jen potkalo za smutný osud! Proč musím být zrovna jablkem?“ Bylo to červené a kulatoučké jablko. Jenže si přálo být hvězdou. Celé noci se dívalo na hvězdy, které zářily na noční obloze. A ve dne, zatímco se ostatní jablka mezi sebou navzájem pomlouvala anebo si sdělovala informace o nejlepších značkách pudřenek, dál vzrušeně přemýšlelo o tom, jak krásně by zářilo do noci, kdyby bylo hvězdou. Jablka z ostatních větví je povzbuzovala, aby si s nimi povídalo a vykládalo něco zábavného. Tohle jablko ale vždycky odmítlo, protože bylo posedlé touhou být zářivou hvězdou. A neustále o hvězdách hledalo nějaké informace.

Jednoho krásného dne, když jablko pozorovalo ptáky kroužící po nebi, se jich zeptalo: „Kde spí hvězdy?“ Ptáci mu se smíchem odpověděli: „Hvězdy nikdy nespí. Svítí ve dne i v noci, jenom je ve dne nevidíme.“ Jindy se jablko zeptalo větru, který trásl větvemi jabloně: „Pověz mi, větře, jsou hvězdy pořád na místě, nebo cestují po celém nebi?“ Vítr mu odpověděl: „Milé jablko, hvězdy se pohybují závratnou rychlostí přes celé nebe.“ To všechno jen prohlubovalo lítost jablka: „Já chci být hvězdou,“ vzlykalo.

Když maminka vyprávěla, držela v ruce krásné červené jablko. A pokračovala dál. Jednoho dne se jablko obrátila s úsměvem k nespokojenému jablku a řekla mu: „Milé dítě, neplakej. Kdyby ses podívalo dovnitř, vidělo bys, že už dávno hvězdou jsi. Všechna jablka na světě v sobě mají schovanou krásnou hvězdu. Proto je mají všichni tak rádi.“

„Opravdu?“ zeptala se Charlotta. „No ano. Podívej! Maminka rozkrojila jablko napříč, ne od bubáku ke stopce, ale kolem dokola. Uvnitř jablka se objevila krásná pěticípá hvězdička. „Ty jsi, Charlotto, taky krásná, a brzy si všichni všimnou, jak krásnou hvězdu v sobě nosíš, uvidíš...“

Můžete nám věřit. Když rozkrojíte jablko napříč, i vy uvidíte hvězdičku v jeho srdci.

Bruno Ferrero

Někteří lidé se narodí do úžasných rodin. Jiní si je musí najít nebo vytvořit.
Být členem rodiny je privilegium k nezaplacení, které nestojí víc než jen lásku.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

K lékaři přijde starý muž, že má 75 let, nikdy mu nic nebylo, ale že ho manželka posílá na preventivní prohlídku. „Vy že máte 75 let? Jak jste to dokázal udržet se tak svěží?“ „Když jsme se před 50-ti lety s manželkou brali, slíbili jsme si, že se nebudeme hádat, že raději jeden půjde ven. To víte, pane doktore, padesát let na čerstvém vzduchu prospěje.“

Tchýně se rozhodne, vyzkoušet své dva zetě. Přejde k tomu bohatšímu a na zahradě schválně spadne do bazénu. Zeť přiběhne a zachrání ji. Ráno se zeť probudí a před vraty stojí nová Octavia s nápisem DÍKY, TCHÝNĚ. Tchýně přijede k druhému zeti, ten bazén nemá, ale bydlí vedle řeky, tak tam schválně spadne. Zeť se na ni dívá, jak odplová po proudu a nechá ji utopit. V noci přemýšlí a říká si, jaký je blbec, že mohl mít novou Octavii. Ráno vstane a před vraty stojí nový Mercedes s nápisem DÍKY, TCHÁN.

Ženy jsou daleko lepší ve finančním plánování než muži. Lojza byl svobodný chlapec, který pracoval v rodinném podniku. Když zjistil, že zdědí velké jmění až jeho nemocný otec zemře, tak se rozhodl, že si musí najít ženu, která by se o něj a jeho jmění starala. Jednoho večera, na investičním mítinku, spatřil ženu neobyčejně krásy. Na první pohled se do ní zamiloval. Přistoupil k ní a řekl: „Já možná vypadám jako obyčejný člověk, ale za pár měsíců můj nemocný otec zemře a já zdědím dvě miliardy korun.“ Ohromená mladá žena si vzala jeho vizitku a za pár dnů se stala jeho macechou.

Malý velbloudek se ptá maminky: „Maminko, proč máme na zádech ty dva hrby?“ „Víš, synáčku, to když jdeme s karavanou pouští, tak v nich máme zásobárnu vody.“ „Aha. A maminko, proč máme na očích takové dlouhé řasy?“ „Víš, synáčku, to když jdeme s karavanou po poušti, tak aby nám písek nepadal do očí.“ „Aha. A maminko, proč máme na konci nohou takové chlupaté chomáčky?“ „Víš, synáčku, to když jdeme s karavanou po poušti, tak aby se nám nohy nebořily do písku.“ „Aha. A maminko, není nám to všechno naprd, tady v liberecké ZOO?“

Chřípku roznášejí ženy. Žádný muž s teplotou vyšší než 37 stupňů není schopen vstát z postele, natož vyjít z domu.

Dnes jsem byl v restauraci, kde mě přivítala cedule: Nemáme Wi-Fi, chovejte se jako v roce 1985... Tak jsem jim zaplatil 8,50 Kčs za smažák a potom si v klidu zapálil...

Šéf si přinesl do kanceláře plakát s nápisem: NEZAPOMEŇTE, ŽE TADY JSEM ŠÉFEM JÁ! Když se vrátil z oběda, našel na stole vzkaz: Volala vaše paní, že chce ten plakát zpátky domů...

Ríkám hrdě svému pubertálnímu synovi: „Mám dle 3 kg...“ A on na to: „Hmmm, to je jako když z tanku vypadne šroubek, mamí...“

internetový zdroj

OBCHODNÍ DŮM S MANŽELY

Byl jednou jeden podivuhodný obchodní dům, kde si mohly ženy vybrat mezi nejrůznějšími manžely. Ten obchod měl pět pater a čím vyš jste šli, tím rostla kvalita zboží. Ale v obchodě panovalo také jedno pravidlo: z vyšších pater se už nemohlo vracet do nižších. Buď jste si vybraly muže na jednom patře, nebo jste šly výš... jinak jste z obchodu musely odejít.

Dvě mladé přítelkyně se rozhodly nákupu využít. Vyšly do prvního patra a přečetly si označení zboží: "Muži z tohoto patra pilně pracují a mají rádi děti." "Inu, kdyby neměli práci a neměli rádi děti, bylo by to jistě horší, ale jací asi budou muži o patro výš?" řekly si kamarádky. A rozhodly se, že půjdou o patro výš.

Ve druhém patře se na informační tabuli psalo: "Muži z tohoto patra pracují, dostávají výborný plat, mají rádi děti a dbají na svůj zevnějšek." "Vidíš?" řekla jedna z žen. "Čím výš, tím líp." "Jací asi budou muži z dalšího patra?" A rychle vystoupaly o patro výš.

Ve třetím patře se psalo: "Muži z tohoto patra pracují, dostávají výborný plat, mají rádi děti, jsou velmi distingovaní a pomáhají s domácími pracemi." "Ach," řekla jedna z žen, "tohle mě úžasně láká, ale zajímalo by mě, jací tedy jsou muži na dalším patře." A tak se rozhodly jít ještě výš. Pečlivě si přečetly nápis ve čtvrtém patře, který říkal: "Muži z tohoto patra pracují, dostávají výborný plat, mají rádi děti, jsou velmi spořádaní, pomáhají s domácími pracemi a jsou citliví."

"To je neuvěřitelné! Co nás asi čeká v pátém patře!" A bez okolků vystoupaly do posledního patra. Toto patro ale bylo prázdné a na tabuli stálo: "Toto patro slouží pouze jako důkaz, že není možné uspokojit všechna vaše přání. Prosím, pokračujte k východu. Přejeme vám hezký den."

Bruno Ferrero Sny pro duši

ČÍM CHCI BÝT, AŽ BUDU VELKÝ

Jeden pan farář dal dětem z náboženství obvyklou otázku, kterou se "promolí ledy": "Čím chcete být, až budete velcí?" Děti začaly jedno přes druhé odpovídat. "Já chci být námořníkem a plout přes oceány," zvolal jeden chlapec. "Já budu doktorka!" vykřikla jedna holčička. "Já budu dělat informatiku," řekl další, který už měl jasno. Další děti chtěly být pilotem, řidičem autobusu, kuchařem v televizi. Farář trpělivě naslouchal snům dětí, které kolem něj poskakovaly. Všiml si ale, že jedna holčička zůstává tiše a způsobně na svém místě. Ukázal na ni a zeptal se jí: "A ty bys chtěla být čím?" Holčička zrudla a odpověděla potichu: "Když to řeknu, tak se mi budou všichni smát." "Ale kdepak!" uklidňoval ji farář, "jsem tady já a nikdo se ti smát nebude, uvidíš!" A ta holčička nesměle řekla: "Až budu velká, tak chci být pozehnáním." Děti zůstaly zticha. Pochopily.

"Ty jsi učiněné pozehnání!" Krásnější ocenění snad ani neexistuje. Znamená to, že jsme nositeli Boží ruky, že jsme nositeli jeho dobroty všude, kudy jdeme.

Bruno Ferrero Sny pro duši

Jediný způsob, jak pro sebe můžete skutečně získat více ze života, je darovat kus sebe.

FOND DONÁTOR -

fond na podporu kněží a pastoraace

Prosíme všechny, kterým záleží na dalším fungování církve, o zapojení se do velké rodiny malých dárců – jde to velmi jednoduše na www.donator.cz (odkaz je také na našich webových stránkách).

Zde krátké shrnutí:

K čemu je farní sbírka: z ní se platí provoz farnosti, pastorační aktivity farnosti, opravy a investice. Nakládat s financemi farnosti s péčí řádného hospodáře je úlohou a povinností faráře, kterou vykonává vždy s ekonomickou radou farnosti. Farní sbírka je na farním účtu – jsou to peníze farnosti.

Z čeho je placen kněz: dostává výplatu od arcibiskupství, proto si nic nemůže vzít z farní sbírky. Náleží mu také tzv. mešní stipendium za mši sv., které využívá na dopravu. V případě více mší sv. za jeden den, mohou kněží použít pouze jedno mešní stipendium, ostatní odvádí již nyní do fondu dopravy, který využívají kněží, kteří mají málo či žádné intence.

Kam putují peníze z fondu Donátor: jdou na účet arcibiskupství, které je použije na dofinancování mezd duchovních.

Kolik by měla přispívat naše farnost: celková částka se odvíjí od posledního sčítání, kdy bylo napočítáno 680 dospělých účastníků. Tito byli vynásobeni 50 Kč za měsíc (minimální dobrovolný příspěvek), tzn. 600 Kč za rok, což je celkem částka 315 000 Kč za rok, která se očekává jako příspěvek do fondu od farníků naší farnosti. Je to částka, která počítá, že KAŽDÝ DOSPĚLÝ dá alespoň 50 Kč za měsíc.

Co se stane, když se celková částka nenaplní nebo přeplatí: v případě nedoplatku budeme muset nedoplatek odvést z farních sbírek. V případě přeplatku, bude přeplatek poslán na farní účet, což by byl ideální stav.

Předem děkujeme za vaše zapojení.

DÍK

Je třeba umět poděkovat. Naše dny jsou plné darů od Boha. Kdybychom je uměli vidět a uvědomili si je, byli bychom každý večer opojeni a šťastni jako "královna za jeden den". Pak bychom opravdu s vděčností důvěřovali v Boha, že nám vše dává, a byli bychom šťastni vědomím, že nás každým dnem znovu a znovu obdarovává. Všechno je dar Boží, i ty nejmenší věci, a všechny dary vcelku tvoří život, krásný anebo smutný, podle toho, jak jich užíváme.

Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél. U něho není proměny ani střídání světla a stínu. (Jak 1, 17)

Děkuji ti, Pane, děkuji.

Děkuji ti za všechny dary, které jsi mi dnes dal, děkuji ti za vše, co jsem viděl, slyšel a dostal.

Děkuji ti za vodu, která mě osvěžila, za voňavé mýdlo a občerstvující zubní pastu.

Děkuji ti za šaty, které mě chrání, za jejich barvu a jejich střih.

Děkuji ti za noviny, za veselou historku, za ranní úsměv, za dlouhá vážná zasedání, za vykonanou spravedlivou věc a za vyhraný zápas.

Děkuji ti za sběrné auto a za metaře, za jejich ranní pokřik a za hluk ulice, která se probouzí.

Děkuji ti za svou práci, za své pracovní nářadí a za svoji námahu.

Děkuji ti za kov v mých rukou, za jeho dlouhý nářek pod kousavou frézu, za spokojený pohled mistra a za řadu dokončených součástek.

Děkuji ti za Vojtěcha, který mi půjčil nůž, za Janu, která mi nabídla čokoládu, za Pavla, který mi otevřel dveře.

Děkuji ti za ulici, kterou jsem přišel, za výkladní skříně, za vozidla, za chodce, za všechen život, který se rychle valí mezi těsně sraženými řadami domů.

Děkuji ti za vydatnou stravu, za sklenici piva, která mě tak občerstvila.

Děkuji ti za motorku, která mě dovezla, kam jsem chtěl, za benzin, který poháněl motor, za vítr, který mi šlehal do tváře, a za stromy, které mě cestou zdravily.

Děkuji ti za děvčata, která jsem potkal, za nama-lované rty Terezčiny – zvolila si vhodný odstín, za trvalou Liduščinu – zdůrazňuje její postavu, za mrknutí okem Aniččino a za její uklidňující úsměv.

Děkuji ti za děti, které jsem pozoroval při hře na protějším chodníku, děkuji ti za jejich kolečkové brusle a za jejich bezradný výraz, když se svalí.

Děkuji ti za přijaté pozdravy, za rozdané stisknutí rukou, za nabídnuté úsměvy.

Děkuji ti za maminku, která mě vítá doma, za její jemnou lásku a tichou společnost.

Děkuji ti za střechu, která mě kryje, za světlo, které mi svítí, za rádio, které mi hraje.

Děkuji ti za zprávy v rozhlase, za jejich hlasatele.

Děkuji ti za květiny ve váze, malé mistrovské dílo na mém stole.

Děkuji ti za pokojnou noc.

Děkuji ti za hvězdy.

Děkuji ti za klid.

Děkuji ti za dar uplynulých let.

Děkuji ti za svůj život.

Děkuji ti za milost.

Děkuji ti, Pane, že jsi zde přítomen.

Děkuji ti, že mě posloucháš, že mě bereš vážně, že přijímáš do svých rukou dar mých obětí a nabízíš je Otci.

Děkuji ti, Pane.

Děkuji ti...

Michel Quoist Setkání

Bůh je tichým společníkem v každém dobrém podniku.

Křty

Antonín Kozubík
Lukáš Josef Kovář
Rozálie Gondová
Anastázie Matějková
Nicolas Oldřich Míča

Pohřby

Alena Malychová, 1964, Slavičín
Šarlota Stopová, 1933, Slavičín
Ing. Zdeněk Pešek, 1946, Slavičín
Josef Šmotek, 1940, Bohuslavice nad Vláří

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám: Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)**

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	-----	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911
Mons. P. Marian Dej (soukromě): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

19.4. - 25.4.	Lipová
26.4. - 2.5.	Divnice
3.5. - 9.5.	Semerádová J., Hrnčířková L., Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková,
10.5. - 16.5.	Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková, Kuželová, Lagová
17.5. - 23.5.	Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
24.5. - 30.5.	Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
31.5. - 6.6.	Zlámálová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
7.6. - 13.6.	Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Kovaříková, Pfeiferová, Novotná J.
14.6. - 20.6.	Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Jima Stovalla
Největší dar

PO POŽÁRU

Kdysi v jedné vesnici vypukl požár. Dosavadní dobří sousedé, bohatý a chudák, přišli o veškerý majetek. Chudák zůstal v klidu, ale bohatý upadl do hlubokého zoufalství. "Příteli," zeptal se bohatý chudáka, "jak je možné, že jsi tak klidný, když všechno, co jsme měli, shořelo?" "Mně zůstal můj Bůh. Ten tvůj shořel s domem," odpověděl chudák.

Bůh se na tebe dívá jako na jednotlivce, ať jsi kdokoli. Volá tě "tvým jménem". Vidí tě a chápe tě takového, jakého tě stvořil. Ví o všem, co je v tobě, zná tvoje myšlenky a pocity, tvoje sklony a záliby, tvoji sílu a slabost. Hledí na tebe ve dnech radosti i ve dnech bolesti. Je ti blízky ve tvých nadějích i ve tvých pokušeních. Zajímají ho všechny tvoje starosti ve všech radostných i smutných hodinách. Má spočítané všechny vlasy na tvé hlavě a všechny milimetry tvé výšky. Tiskne tě k sobě a nosí tě na rukou; pozvedá tě, když upadneš. Dívá se s něhou na tvoje ruce a nohy; poslouchá tvůj hlas, tlukot tvého srdce a tvůj dech. Sám sebe nemiluješ víc, než tě miluje on.

Bruno Ferrero Sny pro duši

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin 9.15 hodin 11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 20.4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** (Jan 20, 1-9)
- 21.4. Pondělí v oktávu velikonočním (Mt 28, 8-15)
- 22.4. Úterý v oktávu velikonočním (Jan 20, 11-18)
- 23.4. Středa v oktávu velikonočním (Lk 24, 13-35)
sv. Vojtěch – patron našeho kostela
- 24.4. Čtvrtek v oktávu velikonočním (Lk 24, 35-48)
sv. Jiří
- 25.4. Pátek v oktávu velikonočním (Jan 21, 1-14)
sv. Marek
- 26.4. Sobota v oktávu velikonočním (Mk 16, 9-15)
- 27.4. **2. neděle velikonoční** (Jan 20, 19-31)
Svátek Božího milosrdenství
- 29.4. Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy (Mt 11, 25-30)
- 1.5. Svátek sv. Josefa Dělníka (Mt 13, 54-58)
- 3.5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů (Jan 14, 6-14)
- 4.5. **3. neděle velikonoční** (Jan 21, 1-19)
sv. Florián
- 6.5. sv. Jan Sarkander (Jan 6, 30-35)
- 8.5. Panna Maria, Prostřednice všech milostí (Jan 6, 44-51)
- 11.5. **4. neděle velikonoční** (Jan 10, 27-30)
- 13.5. Panna Maria Fatimská (Jan 10, 22-30)
- 14.5. Svátek sv. Matěje (Jan 15, 9-17)
- 16.5. Svátek sv. Jana Nepomuckého (Mt 10, 17-22)
- 18.5. **5. neděle velikonoční** (Jan 13, 31-33a.34-35)
- 25.5. **6. neděle velikonoční** (Jan 14, 23-29)
- 29.5. **Slavnost Nanebevstoupení Páně** (Lk 24, 46-53)
- 31.5. Svátek Navštívení Panny Marie (Lk 1, 39-56)
- 1.6. **7. neděle velikonoční** (Jan 17, 20-26)
- 8.6. **Slavnost Soslání Ducha Svatého** (Jan 14, 15-16.23b-26)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 350 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 8.6.2025 na Slavnost Soslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 25.5.2025. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!